

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 580/2498

อัยการจังหวัดสุพรรณบุรี โจทก์ นายแหลม มาลัย นายจ้อยหรือบุญช่วย จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 254, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 63

ย่อ / หลักกฎหมาย

มาด้วยกัน 3 คน จำเลยที่ 1 ผู้เดียวฟันผู้เสียหาย แล้วคนทั้งสามก็วิ่งหนีไปด้วยกัน เป็นเรื่องเฉพาะตัวจำเลยที่ 1 คนเดียวเท่านั้น เพราะอีก 2 คนไม่ทราบด้วย ไม่ใช่เป็นเรื่องสมคบกันมากระทำความผิด

คำพิพากษา

คดีได้ความว่าวันเกิดเหตุเวลาราว ๒๐ น. นายปานยืนตกเบ็ดอยู่บนทำนบ มีชาย ๓ คนเดินมา นายปานหลีกทางให้ นายจ้อยหรือบุญช่วยจำเลยที่ ๒ ออกหน้า คนไม่รู้จักชื่อเดินทาง นายแหลมจำเลยที่ ๑ เดินหลังห่างคนไม่รู้จักชื่อราววาเศษ สองคนแรกเดินผ่านไปไม่หยุด แต่พอนายแหลมจำเลยที่ ๑ เดินพ้นแล้วหยุดหันกลับมาพูดกับนายปานคนละคำ นายแหลมฟันเอา ๑ ที นายปานร้องระบุงว่า อ้ายแหลมฟัน คนทั้งสามก็วิ่งหนีไปด้วยกัน จำเลยที่ ๑ ให้การปฏิเสธ จำเลยที่ ๒ ว่า ใช้ไม้ตีนายปานเพื่อป้องกันตัวและทรัพย์สิน ศาลชั้นต้นเชื่อว่าจำเลยทั้งสองสมคบกันทำร้ายนายปานจริงดังข้อหา จำคุกคนละ ๑ ปี ตามกฎหมายลักษณะอาญามาตรา ๒๕๔, ๖-๓ จำเลยทั้งสองอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์เห็นว่าจำเลยที่ ๑ เป็นคนฟัน จำเลยที่ ๒ ไม่ได้ทำอะไรด้วย ไม่มีอะไรแสดงให้เห็นว่าเป็นการสมคบ จึงพิพากษาแก้ว่าจำเลยที่ ๒ ยังไม่มีความผิดให้ยกฟ้อง โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยที่ ๒ ฐานสมคบด้วย ศาลฎีกาเห็นว่า คดีไม่ปรากฏเลยว่าคนทั้งสามนี้ได้สมคบกันมาเพื่อจะกระทำร้ายนายปาน เมื่อพบนายปานแล้วนายจ้อยหรือบุญช่วยจำเลยที่ ๒ ก็เดินผ่านเลยไปตามปรกติ ตอนนายแหลมจำเลยที่ ๑ หยุดถามนายปานนั้น นายปานก็การรับว่า สองคนที่เดินหน้าคงเดินเรื่อยไปหาได้หยุดด้วยไม่มีช่องทางที่จะแสดงให้เห็นว่าคนเดินหน้าจะรู้ได้อย่างไรอย่างใดว่า นายแหลมจำเลยที่ ๑ ผู้ซึ่งเดินตามมาข้างหลังนั้นจะหยุดหรือจะกลับทำร้ายนายปาน และตามคำให้การของนายปานเองยืนยันว่าที่แรกนายแหลมจำเลยที่ ๑ เดินผ่านพ้นไปเช่นเดียวกันกับสองคนแรก แต่แล้วกลับหยุดหันมาถามนายปานแล้วจึงฟัน ซึ่งแสดงว่าเป็นความคิดซึ่งเกิดขึ้นในปัจจุบันนั่นเอง จึงเป็นเรื่องเฉพาะตัวของนายแหลมจำเลยที่ ๑ คนเดียวเท่านั้น การที่นายจ้อยหรือบุญช่วยจำเลยที่ ๒ พลอยวิ่งหนีไปด้วยกันดังนั้น อาจเป็นเพราะตกใจกลัวที่นายปานร้องบอกกล่าวขึ้นว่าถูกฟันนั้นก็ได้ ไม่พอเป็นเหตุผลที่จะแสดงว่าเป็นเรื่องสมคบกันมากระทำความผิด อนึ่งการที่นายจ้อยหรือบุญช่วยจำเลยที่ ๒ ให้การต่อสู้ว่านายปานมาลักปลาและจะทำร้าย จำเลยจึงได้เอาไม้ตีไปเพื่อป้องกันนั้น ก็ไม่ตรงกับบาดแผลของนายปานซึ่งปรากฏว่าถูกฟัน อาจเป็นการคิดแก้ตัวขึ้นใหม่ในภายหลังที่เกิดเหตุขึ้นแล้วเพื่อปลีกตัวให้นายแหลมจำเลยที่ ๑ ผู้เป็นบิดารอดพ้นความผิดเท่านั้น ไม่ใช่เรื่องสมคบกันกระทำความผิดตั้งแต่แรก จึงพิพากษายืนตามศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

ดุลยพินิจปฎิภาณ · ประมุข สุวรรณศร · วิเทศจรรยารักษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/>

